

I

*B*elgrave Castle stond in zijn volle glorie in het hart van Hertfordshire, zoals het sinds de zestiende eeuw elf generaties en bijna driehonderd jaar lang had gestaan. Afgezien van wat moderne details en decoratieve elementen die waren aangebracht, was er in de loop van de geschiedenis weinig aan veranderd. En de eigenaars hielden al meer dan tweehonderd jaar vast aan dezelfde tradities, wat geruststellend was. Het kasteel was het familiebezit van Phillip, hertog van Westerfield. De familie Latham had Belgrave Castle gebouwd. Het was een van de grootste en, dankzij het vermogen van de hertog, fraaist onderhouden kastelen van Engeland.

Het landgoed was uitgestrekt en liep door tot zover het oog reikte, met bossen, een groot meer – waarvan de terreinknechten met het oog op het vissen de visstand goed op peil hielden – en pachtboerderijen, die werden beheerd door boeren wier voorouders horigen waren geweest. De hertog had dit alles beheerd sinds zijn vader in zijn jeugd bij een jachtongeluk op een nabijgelegen landgoed om het leven was gekomen. Onder zijn toegewijde zorg had Belgrave met zijn huizen en landerijen goed gedijld. Hij was nu vierenzeventig en was al een aantal

jaren bezig om zijn oudste zoon Tristan te leren hoe het landgoed beheerd moest worden. Phillip had het gevoel dat zijn zoon klaar was om deze taak op een verantwoordelijke manier te vervullen, maar hij had ook zorgen over hem. Tristan was vijfenveertig, getrouwd en had twee dochters. De jongste zoon van de hertog, Edward, was tweeënveertig, was nooit getrouwd en had dus geen wettige maar wel talloze onwettige kinderen. Niemand wist precies hoeveel, zelfs Edward zelf niet. Hij was een zware drinker en gokker en gaf zich over aan alle denkbare uitpattingen, bij voorkeur die waar vrouwen of snelle paarden aan te pas kwamen. Het was een ramp geweest als hij de oudste was geweest, maar gelukkig was dat niet zo, hoewel geen van Phillips zoons een zoon en erfopvolger had voortgebracht.

Beide mannen waren zoons van de eerste vrouw van de hertog, Arabella. Zij was Phillips achternicht en de dochter van een graaf, met een flink eigen vermogen. Ze kwam voort uit een onberispelijke, adellijke familie, en ze was jong toen ze trouwden. Het was een verbintenis geweest die beide families goedkeurden. Phillip was achtentwintig en Arabella net zeventien en oogverblindend knap. Ze was de ster van haar eerste seizoen in Londen, waar ze verondersteld werd haar toekomstige echtgenoot te vinden, en ze was daar uitstekend in geslaagd. Phillip was er naarmate ze ouder werd echter achter gekomen dat ze een kil karakter had. Ze was vooral geïnteresseerd in een druk sociaal leven en genoot liever van de voordelen van haar bestaan als hertogin dan dat ze aandacht besteedde aan haar man, en voor haar kinderen had ze nog minder belangstelling. Ze was een erg egocentrische vrouw, hoewel ze enorm werd bewonderd om haar schoonheid. Ze was gestorven aan influenza toen de jongens vier en zeven waren, en met hulp van een gouvernante, de uitgebreide staf en Phillips moeder, die toen nog leefde, had Phillip zijn jongens opgevoed.

De jonge vrouwen van naburige families en gastvrouwen in Londen die hem vertier boden wanneer hij naar de stad ging, deden de jaren daarop hun best om zijn belangstelling te wekken. Maar de jongens waren al in de twintig toen Phillip de vrouw ontmoette die hem volledig betoverde en vanaf het eerste moment van hun ontmoeting zijn grote liefde werd. Marie-Isabelle was de dochter van een Franse markies en een volle nicht van de Franse koning, die tijdens de Franse Revolutie was omgekomen. Aan een kant van haar familie stamde ze af van een Bourbon en aan de andere kant van een Orléans, met royals aan beide zijden. Ze was geboren in het eerste jaar van de Revolutie en haar ouders waren kort daarna vermoord. Hun chateau was tot de grond toe afgebrand en al hun bezittingen waren gestolen of vernietigd. Haar vader, die had voorvoeld wat er ging gebeuren, had haar naar Engeland gestuurd om daar door vrienden te worden opgevangen. Hij had voorzieningen voor haar getroffen voor het geval er in Frankrijk zou gebeuren wat hij vreesde. Ze was gelukkig opgegroeid in de schoot van de Engelse familie, die haar liefdevol had opgenomen. Ze was een bekoorlijk, beeldschoon jong meisje met bijna witblond haar, enorme blauwe ogen, een prachtig figuur en een huid als fijn porselein. En toen ze de hertog ontmoette was zij net zo verrukt van hem als hij van haar. Ze waren allebei van goede komaf en hadden beiden familiebanden met monarchen. Marie-Isabelle werd onmiddellijk verliefd op hem. Vier maanden later, toen ze achttien was, waren ze getrouwd, en Phillip leerde voor het eerst van zijn leven het ware geluk kennen, bij een vrouw die hij aanbad. En ze waren een prachtig stel samen. Hij was lang, krachtig gebouwd en elegant, en Marie-Isabelle combineerde de omgangsvormen van de Engelse aristocratie, te midden waarvan ze was opgegroeid, met de Franse charme die ze van haar voorouders had meegekregen. Ze bleek een fantastische aanvulling

op Phillips leven. Ze hield net zoveel van Belgrave als hij en hielp hem prachtige decoratieve stukken aan zijn bestaande familiebezittingen toe te voegen. Het kasteel straalde onder haar aanwezigheid, en iedereen was dol op haar, met haar opgewekte, zonnige natuur en haar overduidelijke liefde voor haar man. Hij was vijfenvijftig toen ze trouwden en hij voelde zich weer als een jongen wanneer hij bij haar was.

Hun leven samen was als een sprookje, dat echter veel te snel eindigde. Ze raakte in het eerste jaar van hun huwelijk zwanger en stierf twee dagen nadat ze het leven had geschonken aan een dochter. Ze noemden haar Angélique, omdat ze eruitzag als een engeltje, met hetzelfde witblonde haar en dezelfde hemelsblauwe ogen als haar moeder. Phillip, die diepbedroefd achterbleef na het verlies van Marie-Isabelle, wijdde zijn leven aan zijn dochter, die het lichtpuntje was van zijn bestaan. Hij nam haar overal mee naartoe en leerde haar net zoveel over het landgoed als haar broers, en misschien nog meer. Ze deelde zijn passie voor het land en het huis en had er hetzelfde aangeboren gevoel voor. Ze brachten vele lange winteravonden door met gesprekken over het beheer van Belgrave en de boerderijen, en in de zomer gingen ze er te paard samen op uit en liet hij haar de veranderingen en verbeteringen zien die hij had aangebracht en legde hij haar uit waarom die belangrijk waren. Ze begreep precies hoe het landgoed functioneerde en had aanleg voor cijfers en financiën, waardoor ze hem goed advies kon geven.

Angélique werd thuis onderwezen en sprak vloeiend Frans, wat ze leerde van een Franse gouvernante die Phillip voor haar in dienst had genomen. Hij wilde dat ze ook haar moeders taal zou spreken. Marie-Isabelle had ook beide talen gesproken, dankzij de goede zorgen van de familie die haar had opgevoed.

Toen Angélique ouder werd, zorgde ze uitstekend voor haar vader. Ze hield goed in de gaten hoe het met hem ging, maakte

zich zorgen als hij zich niet goed voelde en verpleegde hem als hij ziek was. Ze was de perfecte dochter en Phillip voelde zich schuldig dat hij haar niet vaker meenam naar Londen. Maar het vermoeide hem om naar de stad te gaan en hij had al lang geleden zijn belangstelling verloren voor het bijwonen van bals en belangrijke sociale evenementen. Wel had hij Angélique in 1821 toen ze twaalf was meegenomen naar de kroning van zijn neef koning George IV in Westminster Abbey. Zij was een van de weinige kinderen die daarbij aanwezig waren, maar dankzij hun nauwe familieband had de koning het toegestaan. Angélique was diep onder de indruk van alle pracht en praal en de festiviteiten na afloop. Phillip, die toen achtenzestig was en leed aan een kwijnende gezondheid, was opgelucht toen hij weer terug kon naar het platteland, maar hij was blij dat hij haar had meegenomen. Ze zei dat ze het nooit zou vergeten en praatte er jaren later nog over.

Sindsdien had de hertog vaak nagedacht over Angéliques debuut, het bal dat hij ter ere daarvan zou moeten geven in hun huis aan Grosvenor Square in Londen, en de mannen die ze daar zou ontmoeten. Maar hij kon de gedachte niet verdragen dat hij haar al zo vroeg aan de wereld zou blootstellen en haar kwijt zou raken aan een echtgenoot, die haar ongetwijfeld bij hem weg zou halen. Ze was zo mooi dat dat beslist zou gebeuren, en hij vreesde dat moment.

Enkele jaren eerder had hij Tristan en zijn vrouw en twee dochters toestemming gegeven om het huis in Londen te betrekken, omdat hij daar niet meer kwam. Hij voelde zich meer op zijn gemak in Belgrave en vond Londen en het drukke sociale leven daar erg vermoeiend. Bovendien zei Angélique steeds dat ze het fijn vond om bij hem in Hertfordshire te zijn en dat ze er geen behoefte aan had om naar Londen te gaan. Zij was liever thuis, bij haar vader.

Tristans vrouw Elizabeth had het gemakkelijk op zich kun-

nen nemen om Angélique tijdens haar eerste seizoen te begeleiden en zelfs een bal voor haar te organiseren, waar de hertog voor zou hebben betaald. Maar Tristan was vanaf de dag van Angélikes geboorte verteerd geweest door jaloezie. Dit gevoel was begonnen met zijn haat jegens haar moeder en zijn woede over zijn vaders tweede huwelijk. Ondanks Marie-Isabelles koninklijke afkomst noemden Tristan en zijn jongere broer haar 'de Franse hoer'. Hun vader wist daarvan, en het deed hem onnoemelijk veel verdriet. En hun openlijke vijandigheid tegenover hun zusje zodra ze geboren was baarde hem met elk jaar dat voorbijging grotere zorgen.

Volgens de wet gingen de titel, het landgoed en het overgrote deel van zijn vermogen na zijn overlijden over op Tristan. Een veel kleiner deel ging naar Edward, als jongste zoon. Edward zou The Dower House erven, een groot herenhuis op het landgoed, waar zijn grootmoeder tot haar dood had gewoond. Bovendien had Phillip een inkomen op hem vastgezet waarmee hij goed moest kunnen rondkomen, zolang hij zich niet aan al zijn dwaze geneugten te buiten ging. Maar als hij dat wel zou doen, wist Phillip dat zijn oudere broer voor hem zou zorgen. De twee broers hadden altijd een hechte band gehad en Tristan zou hem nooit in de steek laten. Phillip kon echter niets nalaten aan zijn enige dochter, behalve een bruidsschat in het geval ze zou trouwen. Hij had bij Tristan al verschillende keer de wens uitgesproken dat ze zolang ze maar wilde in het kasteel zou mogen blijven wonen, en dat ze als ze ouder werd, en misschien zelfs als ze getrouwd was, op het landgoed een huis zou kunnen betrekken dat ze 'The Cottage' noemden.

The Cottage was bijna net zo groot als The Dower House en er was een uitgebreide staf nodig om het te onderhouden, maar haar vader wist dat ze zich daar prettig zou voelen. De uiteindelijke keuze was echter aan Tristan en hing af van hoe vrijgevig hij zijn zus wenste te behandelen. Hij had geen enkele

le wettelijke verplichting om in haar onderhoud te voorzien. Haar vader had Tristan ook verzocht haar financieel te ondersteunen en haar wanneer ze trouwde een fatsoenlijk bedrag toe te wijzen, overeenkomstig haar positie in de samenleving en haar adellijke achtergrond. Hij wilde niet dat Angélique berooid achter zou blijven of na zijn dood opzij zou worden geschoven, maar volgens de wet kon hij dat op geen enkele wijze voorkomen. Ze zou overgeleverd zijn aan de genade van haar broers en kon niet rechtstreeks van hem erven. Hij had dit vaak met Angélique besproken, maar zij had benadrukt dat hij zich geen zorgen moest maken. Ze had niet veel nodig om gelukkig te zijn, en zolang zij maar op Belgrave kon blijven wonen, was zij tevreden. Maar Phillip, die beter wist dan zij hoe de wereld in elkaar zat, het gevaar zag van het feit dat het landgoed aan de oudste zoon toeviel en Tristans harde karakter en de hebberigheid van zijn vrouw kende, lag vele nachten wakker van de zorgen om zijn dochter. En nu hij ouder werd en zijn gezondheid hem steeds meer in de steek liet, nam zijn bezorgdheid toe.

Phillip was al de hele maand ziek en leed aan een longontsteking die geleidelijk verslechterde. Angélique maakte zich grote zorgen en had verschillende keren de dokter laten komen. De laatste week had hij er koorts bij gekregen. Het was ongewoon koud voor november, en ze had de dienstmeisjes gevraagd de kachel in de slaapkamer van haar vader goed op te stoken om het daar warm te houden. Belgrave was in de winter nogal tochtig en dit jaar was het bitter koud en sneeuwde het al sinds oktober. Ze hoorde de wind buiten om het huis gieren als ze naast haar vaders bed zat om hem voor te lezen. Hij was die middag verschillende keren in slaap gesukkeld. Als hij wakker werd, maakte hij een onrustige indruk en zijn wangen waren rood van de koorts. Mevrouw White, de huishoudster, was toen hij sliep bij hem komen kijken en was het met An-

gélifique eens dat ze de dokter er weer bij moesten halen. Zijn lijfknecht, John Markham, vond dat ook. Markham diende de hertog al van ver voordat Angélique werd geboren en was bijna net zo oud als zijn werkgever, aan wie hij zeer verknocht was. De wending die zijn ziekte had genomen stond hun geen van allen aan. De hertog had een zware, pijnlijke hoest en wilde niet eten of drinken, hoewel Markham meerdere keren een dienblad naar zijn kamer had gebracht.

De butler, Hobson genaamd, bestierde het huis. Hij wedijverde vaak met Markham om de aandacht van de hertog, maar nu deze zo ziek was, liet hij Markham ongestoord voor hem zorgen. Angélique was dankbaar voor hun toewijding aan haar vader, die bij iedereen zeer geliefd was om zijn vriendelijkheid en zich als een attente, verantwoordelijke werkgever om hen allemaal bekommerde. En hij had Angélique geleerd hetzelfde te doen.

Ze kende alle lakeien en dienstmeisjes bij naam, en wist iets van hun achtergrond en waar ze vandaan kwamen. Hetzelfde gold voor de terreinknechten, de stalknechten en de pachtboeren en hun gezinnen. Ze sprak met hen wanneer ze hen tegenkwam bij het uitvoeren van haar taken rond het kasteel, als ze samen met mevrouw White het linnengoed controleerde, of de problemen in de keuken aanhoorde. Hun kok, mevrouw Williams, was een felle maar goedhartige vrouw, die haar keuken met ijzeren hand regeerde. Ze commandeerde de keukenmeisjes als een legersergeant, maar de maaltijden die ze verzorgde waren verrukkelijk en een huis van stand waardig. Op dit moment probeerde ze de hertog met enkele van zijn favoriete maaltijden tot eten te verleiden, maar de dienbladen waren al drie dagen onaangeroerd teruggekomen. Ze huilde toen ze het zag en vreesde net als de mensen die hem hadden gezien dat het een slecht teken was. Hij zag er vreselijk beroerd uit, dat had Angélique ook opgemerkt. Ze

was pas achttien, maar volwassen voor haar leeftijd. Ze wist hoe ze het huis van haar vader moest bestieren en had hem de afgelopen jaren vaak verpleegd. Maar deze keer was het anders. Hij was al een maand ziek, zonder teken van verbetering, en na bijna een week koorts reageerde hij niet op de goede zorg die hij in overvloed kreeg. Hij wilde alleen maar slapen, en dat was niets voor hem. Ondanks zijn vierenzeventig jaar was hij tot nog toe een vitaal man geweest, met talloze interesses.

De dokter kwam weer bij hem kijken en zei dat de ontwikkelingen hem niet aanstonden. Toen hij weg was, probeerde Angélique haar vader over te halen om de bouillon te eten die mevrouw Williams voor hem had gemaakt, met dun gesneden plakjes kip erbij, maar hij wilde er niets van weten. Angélique keek met tranen in de ogen toe toen hij het wegwuifde.

‘Papa, alstublieft... probeer dan alleen wat van de soep. Hij is heerlijk, en mevrouw Williams zal ontzettend teleurgesteld zijn als u er niet in ieder geval een klein beetje van neemt.’ Hij probeerde tegen haar in te gaan, en moest vervolgens vijf minuten hoesten, waarna hij zich uitgeput in de kussens terug liet zakken. Het viel haar op dat hij leek te verschrompelen. Hij werd magerder en zwakker en het viel niet te ontkennen dat hij erg broos was geworden, hoewel ze meestal probeerde vol te houden dat dat niet zo was. Hij doezelde weer weg terwijl ze zijn hand vasthield en naar hem keek. Markham keek soms vanuit de deuropening even naar binnen en vertrok dan weer, zonder geluid te maken.

Hobson, de butler, zag Markham naar beneden komen en sprak hem zachtjes aan toen hij de keuken in wilde lopen. ‘Hoe is het met mijnheer de hertog?’

‘Ongeveer hetzelfde,’ zei Markham bezorgd, terwijl mevrouw White wat dichterbij kwam om mee te luisteren. De keuken gonsde van de activiteit, hoewel Angélique en haar vader geen van beiden iets aten. Ze zouden Angéliques avond-

eten op een dienblad naar boven brengen, maar er waren ook nog vijftientig bedienden in huis die gevoed moesten worden. Belgrave was een en al bedrijvigheid, vooral in de bediendenverblijven beneden.

‘Hoe moet het nou met de kleine meid?’ vroeg mevrouw White aan de butler, toen Markham zich bij de anderen voegde om te gaan eten. ‘Als er iets met mijnheer de hertog gebeurt, is zij aan de genade van haar broers overgeleverd.’

‘Daar is niets aan te doen,’ zei Hobson. Hij wenste dat hij minder bezorgd kon zijn dan de huishoudster, maar dat was niet zo. Hij was jaren geleden als butler in dienst gekomen, nadat zijn vrouw en dochter tijdens een influenza-epidemie waren overleden. Hij was tot de ontdekking gekomen dat een leven van dienstbaarheid goed bij hem paste, en hij was gebleven. Nu dacht hij dat de veiligste oplossing voor Angélique was geweest als ze voor het overlijden van haar vader was getrouwd en naast een financiële tegemoetkoming van haar vader de bescherming van een echtgenoot had gehad. Maar ze was nog jong en had niet aan het seizoen in Londen deelgenomen. Deze zomer zou voor haar de eerste gelegenheid daartoe zijn geweest, maar ze wilde niet echt. Als haar vader nu niet herstelde, zou het te laat zijn, tenzij Tristan het de volgende zomer in orde zou maken, maar dat leek niet waarschijnlijk. Hij stelde geen enkel belang in Angéliques toekomst, dat had hij al duidelijk gemaakt. Hij had zelf twee dochters van zestien en zeventien, die lang niet zo knap waren als hun jonge tante, die maar een jaar ouder was dan zij. Angélique zou van elk seizoen in Londen de ster zijn en dus competitie vormen voor zijn dochters, wat wel het laatste was wat Tristan en zijn vrouw wilden.

Mevrouw White en Hobson voegden zich bij de anderen voor de maaltijd en kort daarna ging Markham naar boven om nog eens te kijken hoe de hertog het maakte. Hij had de

hele dag de trap op en af gelopen. Toen hij bovenkwam, lag de hertog te slapen. Angélique at met lange tanden van het eten dat hij haar had gebracht en hij kon zien dat ze had gehuild. Ze had het gevoel dat haar vader bij haar vandaan glipte. Ze had altijd geweten dat deze dag zou komen, maar ze was er nog niet klaar voor.

Haar vader hield het nog drie dagen vol, zonder dat zijn toestand verslechterde of verbeterde. Toen hij laat op een avond wakker werd en haar aankeek, schitterden zijn ogen van koorts, maar Angélique zag dat hij helderder was en een sterkere indruk maakte.

‘Ik wil naar mijn studeerkamer,’ zei hij vastbesloten. Hij klonk meer als zichzelf en ze hoopte dat het een teken was dat de koorts eindelijk was gezakt en dat hij beter zou worden. Ze had zich vreselijke zorgen om hem gemaakt, maar ze deed haar best om hem dit niet te laten merken en zette een dapper gezicht op.

‘Vanavond niet, papa. Het is daar te koud.’ De dienstmeisjes hadden de haard niet aangestoken in de kleine bibliotheek naast zijn slaapkamer, waar hij vaak ’s avonds laat over de boeken van het landgoed gebogen zat. Omdat hij al een week niet uit bed was geweest, had Angélique tegen hen gezegd dat het vuur daar uit kon blijven, en ze wilde niet dat haar vader zijn warme slaapkamer zou verlaten.

‘Spreek me niet tegen,’ zei hij streng. ‘Er is iets wat ik je wil geven.’ Ze vroeg zich even af of hij ijldde, maar hij leek volkomen helder en klaarwakker.

‘Dat kunnen we morgen doen, papa. Of vertel me wat het is, dan breng ik het naar u toe.’ Ze was al opgestaan toen hij de dekens van zich afduwde en met een vastberaden gezicht uit bed stapte. Ze haastte zich naar hem toe, bang dat hij na zoveel dagen in bed te hebben gelegen zou vallen. Ze zag wel in dat ze hem niet tegen kon houden, dus sloeg ze haar arm om

hem heen om hem te ondersteunen. Hij torende boven haar uit terwijl ze naar zijn studeerkamer liepen en Angélique had al haar kracht nodig om hem overeind te houden. Net als haar moeder was ze een tener meisje, en als hij was gevallen, had ze grote moeite gehad om zijn volle gewicht te dragen.

Even later stonden ze in de kleine studeerkamer vol boeken, waar het net zo ijzig koud was als ze had gevreesd. Haar vader, die precies wist waar hij voor was gekomen, liep naar de boekenkast, haalde er een groot, in leer gebonden boek uit en liet zich zwaar in een stoel vallen. Nadat ze was weggelopen om een kaars op het bureau aan te steken, zag ze dat het boek dat hij opensloeg hol was vanbinnen. Met een ernstige blik op zijn dochter haalde hij er een leren buidel en een brief uit. Toen stond hij weer op, zette het boek terug in de kast en liep, nadat Angélique snel de kaars had uitgeblazen, met de inhoud in zijn hand zwaar leunend op zijn dochter terug naar zijn slaapkamer.

Angélique hielp hem terug in bed. Hij hield de brief in zijn hand en keek de dochter van wie hij zoveel hield aan.

‘Ik wil dat je dit op een veilige plek legt, Angélique, waar niemand anders het kan vinden. Als er iets met me gebeurt, wil ik dat jij dit krijgt. Ik heb het enige tijd geleden voor je opzij gezet. Zeg het tegen niemand. Je moet dit voor jezelf houden. Ik zou graag geloven dat je broer voor je zal zorgen als ik er niet meer ben, maar de wet biedt je geen bescherming. Op een dag zul je dit misschien nodig hebben. Houd het bij je, bewaar het, en gebruik het alleen als je niet anders kunt. Gebruik het niet nu. Later, als er iets gebeurt, kun je ermee in je onderhoud voorzien. Je kunt er een huis mee kopen als je ouder bent, of je kunt het gebruiken om er een comfortabel bestaan mee op te bouwen als je niet op Belgrave wilt blijven, of als zou blijken dat dat niet mogelijk is.’ Hij sprak op ernstige, heldere toon over gebeurtenissen die ze zich niet kon voorstel-

len en waarover ze niet wilde nadenken. Ze had dat ook nog nooit gedaan, maar hij was met niets anders bezig geweest.

‘Papa, zeg dat niet,’ zei ze, met tranen in haar ogen. ‘Waarom zou ik hier niet willen blijven, of een eigen huis moeten kopen? Belgrave is ons thuis.’ Wat hij zei bracht haar in verwarring en ze vond het niet prettig. Door zijn woorden trok er een huivering langs haar rug en ze keek als een bang kind toen hij haar de buidel en de brief toestak.

‘Je hoeft het nu niet te lezen, mijn kind. Dit is voor als ik overlijd. Als dat gebeurt, is dit huis van Tristan en Elizabeth. Jij bent dan afhankelijk van hun vrijgevigheid en moet je voegen naar hun regels. Zij hebben twee dochters om aan te denken, die bijna net zo oud zijn als jij. Jij zult niet hun eerste zorg zijn. Maar wel die van mij. Hier zit vijftiwintigduizend pond in, als je het verstandig gebruikt is dat genoeg om als dat nodig is lange tijd van te leven. Nu moet je het bewaren. Het is genoeg om in te brengen als je een respectabele man vindt die van je houdt, of om tot je trouwt voor jezelf te zorgen als dat nodig mocht zijn, of zelfs als je ervoor zou kiezen niet te trouwen. Ik hoop dat Belgrave tot je trouwt en ook daarna altijd je thuis zal zijn, lieveling, maar ik kan daar niet zeker van zijn. Ik heb Tristan gevraagd je hier in het huis te laten wonen, of als je ouder bent in The Cottage. Het is net zo comfortabel als The Dower House dat ik aan Edward heb gegeven. En ik zou het liefst willen dat je in dit huis bleef wonen tot je veel ouder bent. Maar ik zal rustiger slapen in de wetenschap dat je dit hebt. Ik geef het je met al mijn liefde. De brief bevestigt dat ik je dit bij leven heb gegeven en dat je ermee mag doen wat je wilt.’ Tranen liepen over haar wangen terwijl ze naar hem luisterde, maar ze zag dat hij nu rustiger was en opgelucht dat hij haar de buidel en de brief had gegeven. Het leek haar een enorm fortuin en het was inderdaad een indrukwekkend bedrag. Hij had zich duidelijk erg ongerust gemaakt. De zorgen

over haar toekomst hadden hem gekweld. Zodra ze de buidel in haar trillende handen nam, liet hij zich met een vermoede glimlach in de kussens zakken.

‘Ik wil dit niet, papa. Ik heb het niet nodig. En u moet het me nu niet geven.’ Ze wist dat dit zijn eerste stap was om haar voorgoed te verlaten, en ze wilde hem niet helpen om die weg in te slaan. Maar ze wilde hem ook niet van streek maken. Ze kon zich niet voorstellen wat ze met vijftwintigduizend pond zou moeten doen. Het was een verbijsterende hoeveelheid geld, maar het was wel het enige wat ze had. Als haar oudste broer haar niet genoeg geld zou geven om in haar onderhoud te voorzien, zou ze met dit geld minder afhankelijk van hem zijn. Haar vader had haar met zijn gulle gift beschermd. ‘Dank u wel, papa,’ wist ze met moeite uit te brengen. Ze boog zich over hem heen en gaf hem een kus, terwijl de tranen nog steeds over haar wangen rolden, en hij sloot zijn ogen.

‘Ik ga nu slapen,’ zei hij zacht, en een ogenblik later sliep hij. Angélique zat naast hem en staaarde in het vuur, met de buidel nog in haar schoot. Het was zo typisch voor haar vader om overal aan te denken en alles voor haar te doen wat hij kon. Als hij nu oud, zwak of gebrekkig werd, zou ze genoeg geld hebben om de rest van haar leven comfortabel en zelfs royaal te leven. Maar terwijl ze op haar vader neerkeek, was het enige wat ze wilde dat hij nog heel lang in leven zou blijven. Dat betekende meer voor haar dan wat hij haar ook maar kon geven. Haar vader was een gulle, liefdevolle man.

Toen las ze zijn brief, die bevestigde wat hij haar had verteld, het geschenk vermeldde en bepaalde dat zij alle sieraden mocht houden die hij in de korte tijd van hun huwelijk voor haar moeder had gekocht. Angélique wist dat als Tristan dat wilde, ze hem alle familie-erfstukken zou moeten teruggeven die haar vader haar had gegeven, maar de prachtige stukken die Phillip aan zijn tweede vrouw had geschonken, mocht

ze houden. Het enige wat Phillip nu nog voor haar kon doen was bidden dat Tristan haar welwillend zou behandelen, en haar in navolging van zijn wensen als zijn zus in ere zou houden. Angélique was ervan overtuigd dat hij dat ondanks zijn haat voor haar moeder zou doen. Ze waren tenslotte bloedverwanten, en hij zou ongetwijfeld de wensen van hun vader respecteren. Angélique had daar alle vertrouwen in.

Die nacht sliep ze naast haar vaders bed, met de brief en de buidel in de diepe zak van haar wijde rok. Ze wilde niet bij hem weglopen om ze in haar kamer te leggen, en het geld was veilig waar het was. Ze viel in een diepe slaap, opgekruld in de stoel naast zijn bed. Ze voelde zich net zo getroost door zijn aanwezigheid als hij door de hare.